

[Handelsministeren.]

taget et saadant Omfang, at vi har faaet de lave Sukkerpriser Verden over, og at det har været muligt for Sukkerrørproducenterne, navnlig paa Java og Haiti, at producere endog med nogen Fordel, selv om Sukkerpriserne er blevet saa lave, som Tilfældet er.

Ingen kan imidlertid med Sikkerhed vide noget som helst om, hvorledes Tilstandene vil blive i det kommende Aar eller i de kommende Aar, ingen kan med nogen Sikkerhed sige, om Krisen vil blive langvarig eller kortvarig, om den vil være forbi med indeværende Aar eller vil holde sig i nogle Aar. Den almindelige Opfattelse er, at Forbruget ikke skal forøges ret meget, før den gamle Ligevægtstilstand igen kan blive oprettet.

Mit Forslag gaar da ogsaa kun ud paa, at der for eet eneste Aar skal ydes Sukkerroedyrkerne her i Landet en Støtte for det Tilfælde, at de ikke kan opnaa en Pris af 2 Kr. pr. DC. Roer, en Pris, som ganske afgjort ikke kan siges at være nogen høj Pris; man maa vel endogsaa sige, at det er den laveste Pris, Sukkerroedyrkerne kan være tjent med at opnaa.

Men det er jo ingenlunde saaledes, at Staten er den eneste Faktor, der her optræder med et Tilskud til Dyrkningen; Sukkerfabrikkerne er indgaaet paa, før Statens Tilskud kommer til Udbetaling, at yde tilsammen et Beløb paa 800 000 Kr., fordelt med 600 000 Kr. paa de danske Sukkerfabrikker, 113 000 Kr. paa Fabrikken paa Falster og 87 000 Kr. paa Vestsjællands Sukkerfabrik. Disse 800 000 Kr. skal først udbetales til Roedyrkerne, hvis disse ikke paa den almindelige kontraktmæssige Maade kan opnaa en Pris af 2 Kr.

Almindeligvis er Forholdet dette for De danske Sukkerfabrikkers Vedkommende — og det er normgivende —, at Roedyrkerne faar 5 Gange Melisprisen som Grundpris, og derefter faar de 55 pCt. af Nettooverskuddet, altsaa det Overskud, der er tilbage, naar Fabrikkerne har foretaget de normale Afskrivninger og forrentet Kapitalen med 5 pCt., medens Resten, de 45 pCt., gaar til Fabrikkerne.

Altsaa, hvis Grundprisen og det, som her udkommer, Tantiemen, som man kalder det, ikke udgør 2 Kr., skal Sukkerfabrikkerne tilsammen yde et Tilskud paa indtil 800 000 Kr., og hvis dette ekstra Tilskud, fordelt over et Areal, der mindst skal være 45 000 Tdr. Land og højst maa være 50 000 Tdr. Land, ikke fører til, at Sukker-

roedyrkerne har faaet en Pris af 2 Kr. pr. Dobbeltcentner, saa træder Staten til med sit Tilskud, men Staten kan ingen Sinde komme af med mere end 1,2 Mill. Kr.

Det er altsaa ikke saaledes paa Forhaand givet, at Sukkerroedyrkerne kan opnaa en Pris af 2 Kr. pr. Dobbeltcentner Roer. Men hvis Sukkerpriserne holder sig, som de er i Øjeblikket, og hvis Sukkerfabrikkerne bliver i Stand til at yde en Tantième, som man forudsætter Fabrikkerne vil kunne yde i Aar, skulde det ikke være umuligt at naa til 2 Kr. Og det er mit Haab, at Sukkerpriserne i det hele taget vil forme sig saadan i de kommende Tider, at Sukkerroedyrkerne virkelig kan opnaa en Pris af 2 Kr. pr. Dobbeltcentner Roer.

Mit Motiv til at stille Forslaget er, at mange Menneskers Erhverv er knyttet til Sukkerproduktionen i Danmark. Sukkerroedyrkningen og den dermed i Forbindelse staaende Sukkerproduktion paa Fabrikkerne er af gammel Dato. Gennem mange Aar har Danmark været i Stand til helt eller delvis at forsyne sig selv med Sukker. Og jeg gør ærede Medlemmer opmærksom paa, hvilken uhyre Fordel dette havde for Danmark i Krigsaarene, navnlig de sidste Krigsaar; da det havde været positivt umuligt for os at faa det nødvendige Sukker udefra; da var det en overordentlig stor Hjælp for det danske Samfund, at vi havde Sukkerroedyrkning og Sukkerproduktion her i Landet.

Mange Landbrugere i visse Egne af Landet har stor Interesse i denne Dyrkning. Hele deres Landbrug er baseret derpaa, og det vil ikke være muligt for dem, saaledes som Tingene former sig i Øjeblikket, i en Haandevending at omlægge deres Produktion.

Man kan naturligvis henvise dem til at dyrke Byg. Men alle ved, at Bygproduktionen i Øjeblikket er lidet lønnende, og for de paagældende Landmænd vil det være overordentlig vanskeligt at gaa over til en Produktion af den Art. At gaa over til Fedevareproduktion med kort Varsel er der saa at sige ingen Udvej til. De er henvist til enten at dyrke Korn eller Sukkerroer. De har ikke Kreaturer, Besætninger og Stalde nok til, at de i en Haandevending kan gaa over til Fedevareproduktion. Der skal mange Penge til, for at de kan gøre det.

Men ogsaa mange Landarbejderes Interesser er knyttet til denne Produktion. Det er let nok at sige til de paagældende Landmænd i disse Egne, at nu kan de dyrke Byg. Det kunde de ogsaa gøre, men det giver ingen Beskæftigelse. Og Hundreder, Tu-